

ספר זוהר לפורים השלם

ברך א'

ליקוט גדול ונפלא מהזוהר הקדוש לימודים הנוגעים לקדושת חג הפורים,
ומגילת אסתר, ועוד, מאמרים חוצבי להבות אש מדברי הזוהר הקדוש בעניני
חג הפורים.

ליקוט מקיף כזה עדיין לא ראה אור הדפוס עד היום הזה.
תוכן הספר ומהותו להנחיל דרך תורת אמת היא תורת הרשב"י ז"ע לכל
ישראל הבא לקיים מצוות חג הפורים ככל משפטיו וחוקותיו המובא בתורת
חסוד,

אשר ממיהם אנו שותים ולאורם אנו הולכים, ובו אנו נגאלים.

ובו שני ספרים נפתחים

ספר א. הוא, זוהר לפורים חלק א', מספר זוהר לפורים השלם, בו לקטנו
המאמרים מספרי הזוהר בארמית ולשון הקודש.

ספר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א', בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל
עניני מגילת אסתר וסודותיה, וכל המצוות הכלולות בה, עם כותרות
תמצית הענין לכל קטע וקטע. וסידרנו לפי סדרים של הענינים, ועוד,
וסידרנו כל דבר על אופן, פתחנו כל הראשי תיבות, והוספנו כל
המראה מקומות לתנ"ך וש"ס, ועוד.

יצא לאור על ידי

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א

סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים

חודש אדר שנת תשע"ג

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

מפעל
הזוכר
העולמי
סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

בשער

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר לפורים, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על חג הפורים, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתו ומועד כהלכתו.

בספרים אלו נקבצו כמאה מאמרים של זוהר הקדוש עם כותרות בארמית ולשון הקודש, "וארח צדיקים פאור נגה הולך פאור עד נכון היום" (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני פסח המובאים בספרי הזוהר הקדוש, ובכתבי האריז"ל, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות החג כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על ענייני החג, נזכה שיתקיים דברי הרשב"י עליו השלום בדא יפקון מן גלותא במהרה בימינו אמן. - ויתקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באיך החיים ללמוד הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כלם בתורת הסוד תקף תבוא הגאלה בכח התורה הקדושה! ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה ויקראתם דרור בארץ", ובזכותיה יתקיים "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר". ונזכה בשנה זו לאמול מן הזבחים ומן הפסחים בבית קדשינו ותפארתינו במהרה בימינו אמן.

1. בספר אור תורה - ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ה, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך שרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושו בידך" (דברים לג, ג), אפלו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות כו' (אבות פרק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

מפעל הזוהר העולמי בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש 0548436784

מודה לה' יתברך הטוב והמטיב על הזכות הגדולה שזכינו להגיש לפני עם ישראל את

הספר הקדוש "זוהר קריאת שמע" י"ג חלקים,

לקירוב גאולת ישראל ברחמים, אמן,

לעילוי נשמתו הטהורה של איש תם וישר

הבחור רבי מרדכי לסרי ז"ל

בן יבלחט"א ר' יצחק ורינה שיחיו עמו"ש.

נפטר כ' תשרי [הושענא רבא] תשע"ב, ונקבר באותו יום,

ועלה לישיבתו של רבי שמעון בן יוחאי זיע"א במתיבתא דרקייע,

רוח ה' תניחנו בגן עדן.

זכותו תגן עלינו ועל כל בית ישראל שנוכה לגאולה השלימה בקרוב,

ולקבל פני משיח צדקנו, ולבנין בית המקדש בב"א.

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים

ברכה והצלחה לאביו ואמו שיחיו ולילדיהם:

יהי רצון שזכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וזכות ספר הזוהר הקדוש תגן בעדם, ויזכו לכל הברכות האמורות בתורה ברוחניות ובגשמיות עד עולם אמן ואמן.

סיפורים קצרים על הנפטר:

א. היה נשמה גבוהה מאוד מאוד, הרבה ללמוד זוהר הקדוש למרות הייסורים הרבים,

היה ברי וחזק, כל הבריכות היו תקינות והראו, שלא חסר לו כלום, וצם הרבה תעניות

וסיגופים, עד ששיניו היו רקובות, ולא רצה לתקן השינים רק להוציא.

ב. אמר הרבה פעמים שביום שיפטר מן העולם ישוחרר "גלעד שליט", וכך היה.

ג. ידע שימות בהושענא רבא.

ד. חלם שכאילו נמצא בגן עדן, ואמרו לו אתה מתחתן, וראה כמו כלה הכל לבן לבן, זה

הכלה שלך, זה השכינה, תתחתן בגן עדן.

ה. חלם שהיה בגן עדן עם רשב"י משה רבנו ואלהו הנביא, וסבא שלו [הגה"צ מרדכי בן

שרה ויוסף ממרוקן], שהיה בא אליו אלהו הנביא ולימד איתו, ואמר לרבנית שתביא כל

פעם ב' כוסות שתיה, ושמעיה ב' קולות, ולא ראתה את אלהו הנביא, היו שלשלת של

צדיקים.

ו. שמעו ממנו הרבה דברים רוח הקודש.

ז. היה לוקח בקבוק מים והולך ביער שעות ארוכות התבודדות, ובכיות נוראות נשמעו

ממנו, אחרי חצות הלילה לבד היה מתגלגל בחול ובקוצים ביער, ולא פחד משום דבר,

זיע"א.

הַקְדָּמָה

יְקוּמוּ הַיְהוּדִים וַיַּעֲשׂוּ הַתְּקוּן הַגָּדוֹל בְּחַג הַפּוּרִים לְעֵלּוּי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנוּ וּלְתִקּוּן בְּתִיקוּנֶיהָ הָרְאוּיִים, הִנֵּה בָּאנוּ עִכְשָׁו בְּהַקְדָּמָה זוֹ לְבְּאֵר קִצְת מְמַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר וְלַעֲסֵק בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה לְתִקּוּן הַתְּקוּנִים כְּרְאוּי וְעַל יְדֵי זֶה לְהַתְדַבֵּק בַּה' וּשְׂכִינָתוֹ בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

'שִׁמְחוּ ה'בְּחוּרִים וַיְגִילוּ ה'זְקֵנִים, בְּהַגְלוֹת הָאוּר הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁל סִדְרַת זוֹהַר לְפּוּרִים שִׁזִּיכְנִי הַשִּׁי"ת לְהוֹצִיא לְאוּר עוֹלָם.

אֲשִׁירָה לַה' בְּחַיִּי אֲזַמְרָה לְאֱלוֹקֵי בְעוּדֵי, שֶׁהַחֵינּוּ וְקִיִּימֵנוּ וְהַגִּיעֵנוּ לְזִמְנָהּ הַזֶּה, וְאוּדָה ה' מְאֹד בְּפִי וּבִתְנוּךְ רַבִּים אֶהְלֵלְנּוּ, וְאֶסְפֵּר שְׁבַחוֹ וְחִסְדּוֹ אֲשֶׁר הִפְלִיא לַעֲשׂוֹת אֵת, וְיֵהִי עֵמְדֵי בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִלְכְּתִי לְסִדְר הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים עַל הַזוֹהַר, לְאַחַר שֶׁהִרְרֵתִי רַבּוֹת אֵיךְ לְקָרֵב וּלְהַחֲזִיר בְּתִשׁוּבָה כָּל יְהוּדֵי וְיְהוּדִי, וְכִפִּי שֶׁכְּתוּב בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁאֵי אֶפְשֵׁר לְהַגִּיעַ לִירֵאת שָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְכַמְבוֹאֵר בְּאַרְיֵכוֹת בְּמֵאֲתִיִּים סְפָרִים שֶׁהוֹצֵאתִי עַל הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשׁוֹפֵי מְקַרְבִּין בִּיאַת מִשִּׁיחַ בֶּן דָּוִד.

גַּם הַתְּבוּנָתִי וְרֵאִיתִי בְּסֵפֶר הַתִּיקוּנִים תִּיקוּן מ"ג, שֶׁהַתְּפִילוֹת וְאַמִּירַת וְאַמִּירַת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל לֹא נִשְׁמָעִים בְּשָׁמַיִם בְּלִי לִימוּד תּוֹרַת הַסּוּד, חֲשַׁבְתִּי לְלַקֵּט הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ לְפּוּרִים וּלְפִסְח וּלְמוֹעֲדִים, כִּי שִׁיעֵרְתִּי שִׁיחַ בְּזֶה תוֹעֵלַת גְּדוּלָה לְהַעֲתִיק מֵאַמְרֵי הַתְּנָא הָאֱלֹקִי בְּסֵפֶר הַזוֹהַר"ק הַמָּה אֲבָן הָרֵאשָׁה לְכָל דְּבַר שֶׁבְּקְדוּשָׁה הַנְּגָלוֹת מְלֵהִיבִים וּמַחְרִידִים בּוֹעֵרִים כְּלִפִּידִים, וְהַנְּסִתְרוֹת לְיִוְדַעֵי חֵן יְסוּד חֲכַמַת הָאֲמַת חֲכַמַת הַקְּבֵלָה וּלְבַלְתִּי יוֹדְעִים לְטַהֵר הַנֶּפֶשׁ סְגוּלָה כְּמוֹ שֶׁהוּבָא בְּסֵפֶרן שֶׁל צְדִיקִים שֶׁלִּימוּד זוֹהַר"ק בְּכָל יוֹם הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנֶפֶשׁ (שַׁעַר הַקְּדוּשָׁה לְמַהֲרַח"ו), וּמִצִּינּוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר (תִּיקוּן שְׁתִּיתָא כ"ג ע"ב) שֶׁנֶּאֱמַר לֹא לְהַרְשֵׁב"י מִן הַשָּׁמַיִם כְּמָה בְּנֵי נִשְׂא לְתַתָּא יְתַפְרַנְסוֹן מֵהַאי חְבוּרָא דִּילָךְ כִּד יְתַגְלִי לְתַתָּא בְּדִרָא בְּתַרָּא לְסוּף יוֹמֵיָא וּבְגִינֵיהּ (וִיקְרָא כ"ה) וְקֵרְאֲתָם דְּרוּר בְּאַרְץ.

וּבְרַע"מ (וּבְרַעִיָה מֵהֵימָנָא) פ' נִשְׂא (דף קכ"ד ע"ב) אַחֲרֵי שְׁבִיֵּאֵר שֶׁמֶּהֱבִירוּרִים בְּגִלוֹת הָאַחֲרוֹן שֶׁהֵם לְבָרֵר וּלְלַבֵּן וּלְצַרֵּף כְּצַרֵּף הַכֶּסֶף וּכְבַחוּן הַזֶּהָב בְּאֵילָנָא דְּטוּ"ר (טוֹב רַע) הֵם דּוֹגְמַת נִסְיוֹן דְּסוּטָה כְּתַב כְּגוֹוֵנָא דָּא יְתַעֲבִיד לְנִסְאָה לֹון לְיִשְׂרָאֵל

בפורקנא בתרייתא הה"ד (דניאל י"ב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים דאינון מסטרא טוב וקיימין בנסיונא והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע כו' והמשכילים יבינו מסטרא דבינה דאיהו אילנא דחיי בגינייהו אתמר והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר מן זוהרא דאמא עלאה תשובה באלין לא צריך נסיון ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון (דברים ל"ב) ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר (ועיין זוה"ק בראשית כ"ו ע"א וברע"מ כי תצא רע"ט).

וראיתי כתוב בשם קדוש א' (אחד) מדבר כי עלינו לתת שבח והודאה להש"י (להשם יתברך) בכל יום שבאנו לעולם אחר שנתגלה ספר זוה"ק (ספר זוהר הקדוש) בעולם. אמנם מרוב הטרדות ודוחק הפרנסה ותלאות פגעי הזמן שכמעט כשל כח הסבל ה' ירחם, מעטים המה שיקחו להם פנאי בכל יום לשום מעיינים בספר הזוה"ק, ראה באריכות בספר אור הזוהר, ובספר מאורות הזוהר.

ועל זאת היה תמיד לבי דוי בראותי שספר הזוה"ק הוא מלא מכל דברי מוסר שכליותים רעיונות נשגבים מלי דחסידותא וחקירות עמוקות על דרך טהרת הקדש, מלבד מה שכל יסודי חכמת הקבלה נובעים ממנו. ואחר כל אלה הוא כספר החתום מפני שהוא מחובר בלשון הארמית שהיתה אז שפה המדוברת ועתה היא שפה מתה, ומה בצע בספר קדוש כזה אם אך אחד מעיר ושנים ממשפחה ילמדו בו בהבנה, האם באופן זה יתפשט לימוד הזוה"ק בין ישראל קודם ביאת הגואל כנבואת אליהו הנביא.

א) לא לתת לה' מנוחה עד שיגאלנו

הרעיא מהימנא מצנה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

ב) החכמה נעדרת

כתב המהרח"ו (הובא בהקדמה לעץ חיים): וסבה זו גרמה בעונותינו הרבים לבטול מצנה הגדולה הזאת, ולאורך הגלות המר והנממה הזו. ובהי חכמת האמת

נְעַדְרַת מוֹנַחַת בְּקֶרֶן זְוִית, וְאִין מִי מֵהַלּוֹמְדִים נוֹגַע בְּקִצָּה הַמְטָה אֲשֶׁר בְּיָדוֹ, לְטַעַם מְנַפֶּת צוֹפִיָּה. כִּי מִי שֶׁלֹּא טָעַם טַעַם חֲכָמַת הָאֵמֶת כָּאֵלוֹ לֹא רָאָה מְאוּרוֹת מִיָּמָיו, וְאִין לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה. וְהָאוֹמֵר דִּי לִי בְּנִגְלוֹת אִין לִי עֵסֶק בְּנִסְתָּרוֹת, טָב לִיָּה דְלָא אִיבְרִי בְּעֵלְמָא כְּמַבְאָר בְּתַקוּנָא (תַּקוּנָא מ"ג)...

ג) אִין לָהֶם מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה

וְזֶה אֲצִלִּי פְרוּשׁ הַמְשָׁנָה (אֲבוֹת פָּרָק ו' ב') "אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, בְּכָל יוֹם וְיוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מִהַר חוֹרֵב וּמִמְכָרְזַת וְאוֹמֶרֶת אִין לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", כִּי בְלִי סִפֵּק בְּהִיוֹתָם עוֹסְקִים בְּפִשְׁטִיָּה וּבִסְפוּרִיָּה לְבָדָם, הִיא לּוֹבֶשֶׁת בְּגָדֵי אֲלֻמְנוּתָהּ וְשֶׁק הוֹשֵׁת כְּסוּתָהּ, וְכָל הָאֲמוֹת יֹאמְרוּ לִישְׂרָאֵל, מַה דְּוִדָּךְ מִדּוֹד, מַה תּוֹרַתְכֶם מִתּוֹרַתֵינוּ, הֲלֹא גַם תּוֹרַתְכֶם סְפוּרִים בְּהַבְלִי עוֹלָם, אִין עֲלֻבוֹן תּוֹרָה גְדוֹל מְזֵה, וְלִכֵּן "אִין לָהֶם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה", וְאִינָם עוֹסְקִים בְּחֲכָמַת הַקְּבֵלָה שֶׁהִיא נוֹתֵנָת כְּבוֹד לְתוֹרָה, כִּי הֵם מְאָרִיכִים הַגְּלוּת, וְכָל הָרַעוּת הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם, עַכ"ל. [כְּלוּמַר שֶׁלֹּא זֶה בְּלִבְד כָּל הָאֲסוּנוֹת שֶׁקָּרוּ תַּלְוִי בְּצִאָנוֹרָם, אֲלֵא גַם ח"ו מֵה שֶׁעֲתִיד לְהִיֹּת שֶׁלֹּא יְבוֹא הֵם אֲשֵׁמִים בְּכָף, וְאִין לָהּ לְאוֹתָהּ בּוֹשָׁה וְאִין לָהּ לְאוֹתָהּ כְּלָמָה, מַה יַעֲנֵנו בְּיוֹם הַדִּין, כִּי רַק רַבִּי שְׁמַעוֹן יְכוֹל לְפַטוֹר מִן הַדִּין, וְהֵם לֹא רָצוּ לְשִׁמוֹעַ לוֹ, וְלֹא אָבוּ לְלַכֵּת בְּתוֹרַתוֹ - "תּוֹרָה אֹר" שֶׁעַל זֶה כָּתַב הַמְהַרְחֵ"ו שָׁם, כִּי הַפְּסוּק (מְשַׁלֵּי פָּרָק ו' כ"ג) "וְתוֹרָה אֹר" הוּא רַק עַל חֲכָמַת סֵפֶר הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְז"ל:

ד) הַזּוֹהַר מְאִיר אֶת תְּלַמוּד הַבְּבֵלִי

וּכְנֻגַּד הַכַּת הַב' הֵם הַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרַת ה' אֲשֶׁר בְּפִשְׁטֵי חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם וְלֹא מִן הָאָרֶץ אָמַר "וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אֹרָם" כִּי גַם שְׁנֵיפִשְׁטֵי חֲצוּבָה מִן הַשְּׁמַיִם, אִין לָהֶם אֹר בְּתוֹרַתָם כְּמוֹ שֶׁכְּתַבְנוּ לְמַעַלָּה בְּשֵׁם חַז"ל עַל פְּסוּק: בְּמַחְשָׁכִים הוֹשִׁיבֵנִי זֶה תְּלַמוּד בְּבֵלִי. וְחֲכָמַת סֵפֶר הַזּוֹהַר הִיא הַמְאִירָה אוֹתָם, וּמְבַאֵרֶת הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים בְּתַלְמוּד, בְּמַלְבוּשִׁים כָּאֵלוֹ הֵם חֲשׁוּבִים גְּשָׁמִיִּים, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "וְתוֹרָה אֹר", וְזֶה שֶׁאָמְרוּ וְאֵל הַשְּׁמַיִם וְאִין אֹרָם, וְעַל זֶה נִתְנַבֵּא יִשְׁעִיָּה הַנְּבִיא בְּנַחְמוֹתָיו וְאָמַר: "וְהוֹלַכְתִּי עוֹרִים בְּדַרְךָ לֹא יִדְעוּ" וְגו', כִּי הַתּוֹרָה הַפְּשׁוּטִית נוֹדְעוּ בְּמִסְפָּרָם, וְכו' עֵי"ש...

ה) העוסקים רק בנגלה נקראים עורים ונקראים עבדים

ובלי ספק כי העוסקים בתלמוד בבלי בלבד, מגששים כעורים קיר, בלבושי התורה, ואין להם עינים רואות ברזי התורה הנסתרים בו, כי לא על חנם כפי רצונם פסקו טמא טהור אסור והתר כשר ופסול, אלא מתוך פנימיות התורה פנדע ליודעי חו, וכמו שקראם במקום אחר, האחד שבארנו לעיל, סתימין עינין וכו' וזה שכתוב (ישעיה פרק מב יט) "מי עור כי אם עבדי", אבל הכוונה היא למעוטי ולאפוקי חכמי האמת הנקראים בנים, אינון מרי קבלה כנ"ל אבל העוסקים במשנה לבדה בלתי הסתכלותם בסודותיה, וכפי סודותיה יפסקו הדינים אם אסור ואם מתר כנ"ל הנה אלו עורים בודאי הם, וזה שכתוב "מי עור כי אם עבדי", כי העוסק בפשט נקרא עבד כנ"ל ועליהם נתנבא ישעיה לעתיד לבוא שיזכו ללכת בדרך לא ידעו הוא דרך חכמת האמת... וזה שכתוב עוד אשים מחשף לפנייהם לאור, כי התלמוד בבלי שהוא מחשף המספר בפשט העולם הזה, אשים לפנייהם לאור, ויסתכלו מתוכו רזין דאורייתא הגנוזים בו, הנקרא ותורה אור. (ספר עץ חיים - הקדמת מוהרח"ו זי"ע"א על שער ההקדמות).

ו) המן מגלה את קלקלתם

אמר הרשב"י זי"ע במכילתא ובזוה"ק כתבו: שאוכלי המן היו מקבלים הארה רוחנית וגלוי שכינה ללמוד בסודות התורה, וכתב על זה החיד"א שם בניצוצי אורות, שזה דוקא לצדיקים אשר היה המן מאיר בהם, מה שאין כן לאלו שכתוב בהם "והעם שטו ולקטו" כלומר, שהלכו אחר שטותם, ולהם לא האיר המן, ומי אלו? הם שהיו צריכים לטרח לחפש את המן מרחוק, ולטחנו ולדוכו וכו', עכת"ד. ובאורו הצדיקים מדוע לא רצו את המן וקראו לו לחם הקלוקל? כי המן היה מגלה את קלקלתם ואת כל צפונות לבם, כיצד? שלצדיקים בא המן ליד פתח האהל, ובכלל לא טרחו לצאת, ואם היה אדמו"ר וראש ישיבה גדול שח"ו חטא בסתר, מיד למחרת היה המן יורד רחוק מאד מפתח אהל, והיה נצרף לשוטט ולחפש כמו כל הרשעים, ולכן לא רצו את המן כי היה מגלה את קלקלתם ברבים.

ז) עם של בטלנים

כמו כן עתה יש רבנים ואדמו"רים וראשי ישיבות ומנהלים ומלמדים, שלא רוצים את לימוד הזוהר הקדוש, מפחד שמא יגלה עליהם, כי אינם ראויים לאותה איצטלא, (ויכול להיות שרוקדים וקופצים ושרים במירוץ "תורתו מגן לנו" ולא שמים לב מה יוצא מפייהם, כי איך יגן עליהם, אם לא לומדים תורתו), ואוי לה לאותה בושה, ואוי לה לאותה כלמה, כי אם מפחד בשר ודם חוששים, האיה לא יבושו מפני מלכו של עולם, בבוא יום הדין הגדול והנורא, מה יענו ליום פקודה, כי עמי הארץ הם, כי כן קוראם הרעיא מהימנא בזוהר הקדוש, שמי שלא לומד זוה"ק נקרא עם הארץ. וכבר הבטיחנו הקדוש "האור החיים" זי"ע, כי מה שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא שיהיה ר"ת משה, כי ממש משה רבינו הוא גואל ראשון והוא גואל אחרון, ומשה רבינו נותן התורה לא רוצה לגאול עם של בטלנים,

ח) על ידי הזוהר יצאו מהגלות

וכבר אמר לנו משה רבינו ע"ה, במה נאחז כפי להגאל, כמו שהבטיח לנו משה רבינו בזוה"ק ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד): והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריף נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בדרך ינחנו ואין עמו אל נכר", עכ"ל.

ועוד כתב האור החיים הקדוש (בפרשת ויחי) על הפסוק "אוסרי לגפן עירה, וגו' חכלילי עניים מין" וגו', זה יורה על לימוד התורה, שרק בה נמצל מהצרות ונגאל ברחמים, וצריף שיהיה בנו ינה של תורה, כדפרשתתי בספרי על הפסוק: (שיר השירים ד'), "הביאני אל בית היין" וגו' ושם פירש, ש"יין רומז ללמוד כל פר'ד'ס התורה, וברש"י בגמרא פירש על הפסוק הזה "יין גימטריה סוד", ובגמרא (שבט דף פח, ב'): פירש רש"י: למימינים - עסוקים בכל כחם, וטרוזים לדעת סודה, כאדם המשתמש ביד ימינו שהיא עקר, ע"כ.

ט) עקר נתינת התורה בשביל הסוד

והקדוש רבי יצחק אלפיה זי"ע, בספרו שיח יצחק כתב, דעקר נתינת התורה היא לסודותיה, ע"כ, וזוהי הבטחת הרשב"י ע"ה, שסמוך לגאולה גם ילדים קטנים ילמדו סודות ה', ותודה להשי"ת כבר מתקיים בנו חזון הרשב"י דבר יום ביומו, כללו של דבר, לא יעזר לרבני הערב רב כלום, ויבני ישראל יוצאים ביד רמה", ותרגם האוניקלוס בריש גלי, ברי"ש אותיות רשב", גלי גימטריה ג"ם הרומז למידת הרחמים, כדכתב רבינו בחיי בשם המקבילים על הפסוק (ויקרא פרק כו מד) "ואף גם זאת וגו', וז"ל: ודע כי מדרגה הקבלה יש הפרש גדול בין לשון אף ללשון גם, אף על פי ששניהם לשון רבוי, כי לשון אף ירמוז למדת הדיו, ולשון גם ירמוז למדת רחמים, מלשון גמילות חסדים, כענין (שם ל) וגם שמע בקולי, והשמיעה ברחמים, וכו', עיי"ש דבריו הקדושים. כלומר, שעל ידי שנמשיך עלינו את נשמת הרשב"י ע"ה בלומדינו את תורתו, כמו שכתב החסד לאברהם בשם רבי אברהם גלאנטי זי"ע, שפאשר אנו לומדים תורת הרשב"י, בא הרשב"י מתעטר ויושב בגוון, על ידי זה נמשיך עלינו את מדת הרחמים הנקראת "גם".

וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל כח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ויקונים בנו הפסוק (יחזקאל פרק לו כה) "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, וללמוד כל חלקי תורתנו הקדושה בד' חלקי הפרד"ס.

י) בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר

וז"ל: האדמור הזקן זי"ע: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה. (מאמרי האדמור הזקן הקצרים 1 דף תקעא)

וכמו ששמענו בפרוש מפי אדמור הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת

טמטום המח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד)

יא) יהיה צריך לבוא בגלגול

ועוד אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרדס כפי מה שיהיא יכולה להשיג ולידע וכל מי שייכול להשיג ולידע הרבה ונתעצל ולא השיג וידע אלא מעט צריך לבוא בגלגול עד שישגי וידע כל מה שאפשר לנשמתו להשיג מידיעת התורה והן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות כי כל מה שנשמתו יכולה להשיג ולידע מידיעת התורה זהו תקון שלמותה ואי אפשר לה להתתקן ולהשתלם בצרור החיים את השם במקורה אשר חובה משם בלתי ידיעה זו ולכן אמרו חכמים אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו כדי שלא יצטרך לבוא בגלגול לעולם הזה.

(שלחן ערוך הרב הלכות תלמוד תורה פרק א' סימן ד')

יב) מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין

ובנדון שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי היא סגלה. וגם ילמד עין יעקב וספר מנורת המאור וספרי יראים. מלבד שעורין הקצובין ללמוד תנ"ך ומדרשי רבותינו זכרונם לברכה כמו עין יעקב ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו², ובספרי המוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר הראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא. ובשבת זמן למוד ספר

1. רב למודו בזהר הקדוש וכו': נראה דהטעם שכתב להלן "אפלו הכי היא סגלה" הוא טעם נמי על עצם הלמוד בזהר ולא רק על הלומד ואינו מבין. וכבר מבאר בספרים באריכות שיש סגלה מיוחדת בספר הזהר. וענין בזה ב"שם הגדולים" מערכת ספר "בהיר" שכתב בשם גורי האריז"ל "ונראה כי דוקא למוד הזה יש בו סגלה יותר על למוד משנה ותלמוד ומקרא". וענין עוד במגדל עז (עמוד תל"ח) באריכות.
2. ובספר הזהר בתוכחת מוסר השכל שבו: ובספרי מוסר המיוחדים על פי חכמת האמת כספר ראשית חכמה והשל"ה וכהאי גוונא בסימן שלפני זה כתב רבינו שבעל עסק ילמד בספר הזהר משום סגלה ואפלו כשאינו מבין, אבל פאן הוא מחלק בין חלק המוסר שבהר לחלק הקבלה שבו, וחלק המוסר הוא כמו אגדות חכמינו זכרונם לברכה שצריך ללמודם כדי ללמוד מהם מוסר השכל.

**הזהר³ עם פרושים וביאורים בעיון מעט בספרי הקבלה בהרמ"ז וספר
מקדש מלך... עד כאן לשונו.** (תשובת אדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי זכר צדיק
לברכה לחיי העולם הבא - שנת תשס"ה)

כל צרופי אותיות התורה יש בהם יתרון ומעלה יתרה זו, שבידיקות נפש
האדם בצרופי אותיות אף שאינו יודע ומבין הענין בעין השכל רק שהווגה ומדבר
בהם (לאפוקי הרהור דלאו קדבור דמי) הרי הם מעלים את הנפש למקום שלא היתה הנפש
מגיעת שם מצד שרשה, כי שרש אותיות התורה היא הגבה למעלה משרש
הנפש. (תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה)

יג) על ידי למוד זוהר מיחדים קודשא בריך הוא ושכינתיה

עתה באתי להזכיר כאן דברים חוצבים להבות אש בענין זה מה שכתב הרב
הגאון הגדול הצדיק המפרסם אשר כל רז לא אניס ליה מה"ר אברהם אזולאי
זצ"ל בספרו היקר חסד לאברהם, וז"ל במעין הראשון נהר כ"ד.

ידע כי עקר כוונות הרשב"י ע"ה בחבור הזהר היה לזה, להיות שאור הלאומי
באפס שפע באין תומך ובאין עוזר לה, רצה לעשות לה סמך ליחודה בבעלה
יחוד מועט על ידי חבור הזהר במה שהיה הוא וחיבריו עוסקים בסודות התורה
שזה גורם ליחוד קב"ה ושכינתיה על ידי הסוד, שסוד הוא ר"ז בגימטריא או"ר.

3. ובשבת זמן למוד ספר הזהר: עין בגטין (ס): ר' יוחנן וריש לקיש מעייני בספרא דאגדתא בשבתא,
ובהגהות ר' יעקב עמדיו כתב, בספר של עץ חיים וחכמי האמת שאנו קורין קבלה. ולא היו מעייני
בימות החל אלא בדינים והלכות וכו', ובשבת לא היו עוסקים בדינים והלכות וכו' והיו מעיינים בשבת
בדברי אגדה שמושכת הלב מפני ענג שבת, וקדשת היום מסייעת להשפיל ולהבין בחכמה הנעלמה
קדש קדשים היא וכו'.

למוד ספר הזהר עם פרושים וביאורים בעיון מעט וכו' עין בסימן שלפני זה שלא הזכיר רבנו למוד זה
יכמו שכתוב לעיל. ונראה דשם מיירי באדם שאינו מסגל להבין דברים בעיון ואינו שיקל ללמוד בספרי
קבלה, ולכן כתב שם שיש סגלה מיחדת בקריאת ספר הזהר אף שאינו מבין, מה שאין פן הכא מיירי במי
שמסגל ללמוד בעיון. וחיוב זה של למוד הקבלה נזכר בהלכות תלמוד תורה (פרק א' סימן ד') בסופו: "ועוד
אמרו חכמי האמת שכל נפש צריכה לתקונה לעסק בפרד"ס וכו' וסודות וכו'".

ולכאורה צריך עיון דבהלכות תלמוד תורה שם משמע דלמוד ההלכות קודם ללמוד אגדה וקבלה, וכאן
הלא מיירי במי שעדיין לא גמר ללמוד הלכה. ונראה דצריך לומר כמו שכתבנו לעיל לגבי למוד אגדה,
דמה שכתב רבינו שלמוד ההלכה קודם, הינו שרוב זמנו יהיה בהלכה, אבל בודאי שצריך לעסק במקצת
זמנו בקבלה...

לכן סמכתי לכל מאמר מהזוהר הקדוש בלשון הקודש, ומחולק לקטעים כדי להקל על הקורא.

(יד) הרוצה שיתקיימו נכסיו בהן אדר

בספר דברי שמואל לפרשת זכור הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר, שמעתי בשם א"ז מו"ר רבינו הגדול מו"ר שלמה חיים מקאידנאו נ"ע, נכסיו היינו קניית המדות טובות ויראה ואהבה לה' יתברך, כי הם מכוסים ונסתרים במוחא ולבא, כמו שכתב הנסתרות לה' אלוקינו כידוע, והם נכסים שיש בהם אחריות אחרית טוב, והרוצה שיתקיימו נכסיו הנ"ל, יטע בהן יטע את עצמו בהן, אדר, באדר זאל ער זאך איין פלאנצן אין זיך אין אדר, כי הוא חודש של ישראל, וכן אמרו רבותי נ"ע על הא דאמרו כל בר ישראל דאית ליה דינא בהדי גוי למציא לו נפשיה, היינו עם גוי שלו עם היצר הרע, כמו שאמרו רז"ל (שבת ק"ה ע"ב) איזהו אל זר שבגופו של אדם זה יצה"ר.

(טו) זמן תשובה

פעם אחת בעת עריכת השולחן בפורים אמר הגה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע בהתעוררות גדולה, אני אומר שגם עכשיו הוא עת וזמן לעשות תשובה, אף על פי שחז"ל לא מנו יום זה כאחד מזמני התשובה, אבל אנו רואים שהזמנים והעתים נתנו ביד ישראל, הם יכולים לעבר השנה ואיחוששים לחמץ בפסח ושאר איסורים, מכאן ראייה מוכחת שיש בידם לקבוע זמנים, ובכן אני אומר שגם עתה הוא זמן תשובה.

בשמוע הרה"ק ר' שלום מקאמינקא זי"ע את דברי הגה"ק מהר"ש אמר שדבריו מרומזים בפסוק "לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמיים", לולא אותיות אלול, אם התמהמהנו בחודש אלול חודש התשובה מלשוב בתשובה, כי עת שבנו, היינו שבים עתה, כי גם עתה הוא זמן של תשובה, ומנין לנו כי אפשר לקבוע לבדנו זמן, ז"ה פעמיים, ז"ה בגימטריא י"ב, י"ב פעמים, מזה שניתנה לנו הרשות לעשות את חודש הי"ג פעמיים, ולא לחשוש לחמץ בפסח, נמצא שהזמנים ביד ישראל נתנו ויכולים להוסיף זמנים לעשות תשובה, עכ"ד

טז) עת רצון רעוא דרעוא

על מעלת הזמן המיוחד שבו אנו עומדים, איתא בצמח צדק כי אדר הוא החודש הי"ב, וי"ב פעמים חדש גימטריא ג' אלפים תשמ"ד, שהם הי"ג מכילין דרחמי, לכל סטר ד' פעמים תתקל"ו כידוע, וזה שאמר זקני מוהר"ם זצ"ל כי אד"ר ראשי תבות ר'עוא ד'רעוין א'שתכת, והמן הרשע רצה לגזול החסדים מחודש זה עד כאן.

רואים מדבריו אלו שבחודש אדר הבא עלינו הוא עת רצון גדול מאוד רעוא דרעוין, ולכן אז הזמן נצרך שכל אחד יבקש את כל משאלותיו מה' יתברך בחודש הזה ובודאי יתקבל לרצון בעת התערותא דרעוא למעלה למעלה.

יז) קדושת יוסף הצדיק

בט"ז סימן תי"ז איתא בשם אחיו, שי"ב חדשי השנה הם כנגד י"ב שבטים, וחודש אדר הוא כנגד יוסף, ויוסף הצדיק הוא יסוד הקדושה בכלל ישראל, וכל ישראל נקראים גם כן זרעו של יוסף, כמו שנאמר "בני יעקב ויוסף סלה" (תהילים עב) ויסוד השראת השכינה בישראל, על ידי שמירת הקדושה, וכיון שחודש זה הוא כנגד יוסף שזה יסוד קדושת עם ישראל, ה' דר איתנו ואז הוא עת רצון לתשובה שלמה בעניני קדושה, וכן לבקשה מה' יתברך שיתקדש בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, שכולם יהיו משועבדים לעבודתו יתברך שמו, עם מחשבות קדושות ולב טהור.

יח) רצון קדושה תשובה שמחה

ובצירוף דברי מהר"ש מבעלזא הנ"ל שחודש אדר זה זמן תשובה, וכן שחודש אדר זה עת רצון, וכן שחודש אדר הוא קדושת יוסף הצדיק, עם כל אלו הבחינות יחד, יוצא לנו חודש מאוד מסוגל לתשובה קדושה, ועל ידי שמחה שזה הרי פותח את כל השערים, ודאי שאפשר להתקרב לבוראנו יותר ויותר עד אין גבול עד אין שיעור.

יט) קדושת היום

כתב הרב ר' לוי יצחק מבארדיטשוב בספרו הקדוש קדושת לוי וזה לשונו: בעת קריאת המגילה יתלהב לב האדם, ויכוון בקריאה ובשמיעה, שמעתה מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך, כמאמר חז"ל קיימו מה שקיבלו כבר, לכן יחשוב שמה שחלף אין, ומעתה הוא מקבל עול תורתו ומצוותיו יתברך שמו, לכן אמרו בתיקוני זוהר (ז:ט) יום כפורים שהוא כמו פורים⁴, [ראה בפנים הספר], כלומר שהארת יום כיפורים הוא כפורים כו', עבור שביום כיפורים מה שחלף אין ומעתה הוא מטוהר, כן בפורים מה שחלף ועבר אין, לכן יתלהב האדם בקריאת המגילה, ובשמעו יכין את עצמו לקבל מאותו יום עול תורה ומצוות, ויתחדש כנשר נעוריו, ויכוון שבכל דיבור שיוצא מקריאת המגילה נברא הארה, ובכל דיבור נברא מלאך אחד, מזה יתלהב לב האדם כשיעלה במחשבתו שמכל דיבור ודיבור שמח הבורא בו ונברא מלאך.

כ) פורים - היום הגדול ביותר

מלמדנו הקדושת לוי בינה על קדושת יום הפורים שהוא כמו יום כיפורים ומקורו בתיקוני זוהר (ז:ט) שמה שחלף אין, ומעתה הוא מטוהר, אלא שביום כיפורים זה על ידי עבודות הרבה, וביום הפורים זה, על ידי מצוות היום, ומתחיל בקריאת המגילה, לכן בקריאת המגילה צריך להכין את עצמו לעול תורה חדשה שמקבל עליו, וצריך לקבל התחדשות מחודשת להתחיל ביתר שאת להתיגע בתורה בעמל ויגיעה, ובכלל זה לקבל על עצמו ללמוד תורת הסוד, תורת הזוהר של הרשב"י, שזה הרי מלהיב את האדם לעבודתו יתברך שמו, ובפרט שרוצה לזכות לתשובה שלימה כמו ביום כיפורים, שזוכים רק על ידי לימוד תורת הזוהר, שעל ידו זוכים לתשובה שלמה כידוע.

ואיתא בשער הכוונות עוד דבר חידוש ופלא, כי לעולם לא היה נס גדול כזה, לא בשבתות ולא בימים טובים וכו', אלא בימי הפורים בלבד, ובבחינה זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים, אפילו בשבתות וימים טובים,

4. ראה במדרש (משלי פרק ט'), שכל המועדים יהיו בטלים וימי הפורים לא יהיו בטלים לעולם, שנאמר "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר ט' כ"ה), וכן פסק הרמב"ם, (ועיין שו"ת הרשב"א סימן צ"ג מה שביאר בזה).

והוא שיש לנו בעצם מדרגות, קודם כל ראש חודש יותר גדול מזה, יום טוב יותר גדול מזה, יום הכיפורים יותר גדול מזה שבת קודש, אבל פורים הוא הזמן היותר גדול מהכל, כך מבואר מכתבי האר"י ז"ל, והיינו שביום הפורים יכולים לקבל השפעות טובות והשגות גדולות שבכל ימות השנה אי אפשר להשיגם, וכל אחד צריך לחשוב על זה, ולחשוב בעצמו איך יעביר את היום הקדוש הזה, ולא שילך הזמן להבל ולריק כמו רבים רח"ל, רק כל רגע יהיה מנוצל עד תום לקדושת היום ולהשגות גדולות.

(כא) תהילים וזוהר ביום הפורים

ועל כן הננו רוצה לספר לכם שעד לפני זמן הייתי גומר את כל ספר התהילים ביום תענית אסתר ובשני ימי הפורים לערך 15-13 פעמים, והייתי עושה תענית דיבור בכל הימים האלו, ואמרתי ברציפות עוד פעם ועוד פעם, ובימים אלו לא היה שייך לדבר איתי רק ברמזים, ובשפת הידים, ולא בשפת השפתיים, כי ידוע שתהילים ללא הפסק בינתיים, זה דבר גדול לאין ערוך, ואם ממילא אומרים תהילים, אז שזה יהיה ברציפות, אבל לפני כמה שנים, חשבתי שתהילים זה אכן דבר גדול ונורא, אבל זה רק כמו נגעים ואהלות, אבל ספר הזוהר גדולתו כל כך אלף אלפים פעמים יותר מנגעים ואהלות, ואם כן הייתי בדילמה קשה מה אני צריך לעשות, האם לעזוב את מנהגי הקדום ולהתחיל לומר זוהר או לא, ושאלתי להרבה מגדולי זמנינו, ולהרבה אנשים חכמים מה לעשות, ואמרו לי שפעם אחת אני אגיד כל ספר תהילים בהשתפכות הנפש, ואחר כך ללמוד כל הזמן זוהר, אבל כאב לי הדבר שהרי הייתי כל כך מקושר בספר התהילים, ולא רציתי לעזוב את הדבקות בספר התהילים, ונתגלה לי הארה משמיא, וכך אני באמת נוהג, שאני אומר פעם אחת וקצת יותר תהילים, ואחר כך לומד בעיקר כל קטעי הזוהר שמדברים על תהילים, וכן על עניני מגילה שזה הרי זמנו היום, וכך יצאתי חובת שניהם.

והנני מציע לכל אחד לעשות כמו שאני עושה, שיהיה אצלו ספר תהילים וספר הזוהר, ויקרא כל רגע שיש לו פנאי ביום הפורים, ולא ידבר חס וחלילה דברים בטלים ביום הגדול והנורא הזה, וינצל את כל הרגעים כולם למען בקשה מה' יתברך על כל הצטרכויותיו ובטוח אני בזה שתפילותיו לא ישובו ריקם.

כב) לימוד התורה

רצייתי לעורר קצת על מעלת הלימוד ביום הפורים, ובפרט לימוד תורת הסוד ביום הפורים עצמו.

כג) נעשה ונשמע

והוא, שבעצם במעמד הר סיני קיבלו ישראל את התורה מאהבה, על ידי שאמרו נעשה ונשמע, שעוד לפני השמיעה כבר הסכימו לעשות את כל הכתוב בתורה, וכדמסופר בגמרא על רבא שהיו ידיו באמצע לימודו תחת רגליו, ויצא הרבה דם, ואמר לו אחד שעם זה נשאר כמו שהיה, והיינו מאהבתם אל ה' יתברך הם עושים דברים אפילו שקשה להבינם.

כד) קבלוה מאהבה

אבל בעצם ביום מתן תורה היה גם כפיית הר כגיגית ולכן יש פתחון פה לומר שהיה בכפייה ולא מאהבה, ועל זה אומרת הגמרא מכאן מודעה רבה לאורייתא, והיינו שזה היה בכפייה, ואם כן אין זה נקרא קבלה בשלמות, לכן אומרת הגמרא הדר קיבלוה בימי אחשורוש, והיינו שיום הפורים הוא בעצם יום קבלת התורה מאהבה מחדש ללא כפייה כלל ועיקר, ואם כן ביום קבלת התורה הרי זה יום עצום ונשגב שאפשר לבקש מה' להבין ולהשכיל תורתו הקדושה, ואפשר גם לבקש שיהיה לו גם השגה בתורה בחלק הפנימיות שבתורה, שזה הרי בעצם העיקר של התורה, כי נגלה ללא נסתר, הרי הוא בדיוק דוגמת הגוף שנשמתה נטלה ממנו.

כה) יום קבלת התורה

וכן ביום כזה של קבלת התורה, צריך לראות ולהשתדל ללמוד כמה יותר שיכול, שהרי אי לאו האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא, ולכן אפשר להבין למה יש בפורים מצוה כל כך משתה ושמחה, גם בגלל הנס של פורים, וגם בגלל קבלת התורה מאהבה, ובקבלת התורה הכל מודים דבעינן נמי לכם. וגם מובן שפורים יותר גדול מיום הכיפורים שביום הכיפורים זה תשובה מיראה, אבל פורים זה תשובה מאהבה.

כו) רק הוא למד

וכדמקובל על מורנו אבי האבני נזר (מביאלא), ואצל אחרים מקובל על אביו של רש"י, שאמרו שזכה לבן קדוש כזה כהאבני נזר, זה משום שלמד בפורים בזמן שאף אחד לא למד, ובזכותו נשאר העולם עומד, ככתוב אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת, ולכן זכה לבן גדול ויקר כזה.

כז) ילמד ויקרא זוהר

על כל פנים רואים כמה גדול כח הלימוד ביום הפורים, ולכן כל אחד יראה ללמוד ביום הפורים כמה שיכול ובכוחו, והשאר יגיד כמה שיותר זוהר⁵, ויקרא בספר תהילים שחיבר דוד המלך עליו השלום, ויבקש בקשותיו ולא ישובו ריקם.

ובעיקר יתפללו שכמו שניצלנו מהמן הרשע אז, גם כן ניצל מהמן בדורנו מבית ומחוץ מכל השונאים מבית ומחוץ שונאים ברוחניות ושונאים בגשמיות, וגם יתפללו שיקיץ קץ לגלותנו, ויבוא גואלנו במהרה בימינו.

כח) משתה ושמחה

ואחר כך בא החלק של משתה ושמחה, והוא פשוט, ואין צריך להאריך בזה שיאריך בסעודתו בזמירות שירות ותשבחות לה' על כל הטוב שגמלנו, בהצילו אותנו מהמן, ויוסיף ויודה לה' על כל מה שגמל איתו באותו שנה ובשנים קדמוניות, על הכל צריך להודות לה', ויראה באמת להודות מעמקי ליבו, ולא ישכח גם לבקש על העתיד בשעת ההודאה, כידוע שאומרים **עדי הנה עזרונו ומיד אומרים ואל תטשנו לנצח**.

וכן חייב אדם לבסומא בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי⁶,

5. קיבלתי (סתם, וטעמא לא ידענא) מרבי מענדלי ליליג רב בפפד"מ זצ"ל שקיבל מהג"ב "שב יעקב" זצ"ל, שכל העוסק בתורה בין מגילת הלילה למגילת היום מובטח לו שהוא בן העולם הבא, (דרושים ואגרות חת"ס י-ם תשנח, רמה). כפי החיות והתענוג שמקבל בפורים [לפי עבודתו], כך יהיה בליל שימורים. וכפי שיהיה בליל שימורים, כך יהיה ביום הכיפורים. איש איש כפי עבודתו ומשאו (בית אהרן, דבר בעתו).

6. כידוע מכתבי האריז"ל, שמרדכי היה גלגול משה רבנו ע"ה - **מרדכי תיקן "מתנות לאביונים"** עבור

והנה נהרא ונהרא ופשטיה, כל אחד ינהג לפי מנהגו לשתות, רק לראות להתנהג על פי ההלכה, כי יהודי נשאר יהודי גם כשמצוה לשתות.

ונציין כאן מה שמקובל מרבי **צבי הירש מזידיטשוב שר בית הזוהר**, שמי שמשתכר בפורים וודאי יש לו ישועה. (ובלשונו הקדוש ער איז א געהאלפענער).

יעזור ה' יתברך שנזכה לערוך את הימים הקדושים הבאים עלינו לשלום חשוכים מכל חטא ופשע, וה' יתברך ירווה ממנו רוב נחת וה' יערה רוח טהרה ממרומים רוח תשובה על כל ישראל וכולם ישובו בתשובה שלמה.

כט) מְנִיעַתְנוּ מִלְּהֻתְעֵסֶק בָּהּ הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעֹכּוֹב בְּנֵין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ

כְּתַב הַמֵּרַח"ו זי"ע, מֵה שְׁאָמַר הַנְּבִיא יִרְמְיָהוּ (ד' כ"ד), "וְכָל הַגְּבָעוֹת הַתְּקַלְקְלוּ" אֵלּוּ הַבְּחוּרִים הַתְּלֻמִּידִים הַקְּטַנִּים שְׂרוּאִים אֶת מְלַמְדֵיהֶם שְׂאִינָם רוֹצִים לְלַמּוֹד זֹה"ק וְתוֹרַת הַסּוּד, עַל כֵּן גְּבָעוֹת אֵלּוּ נִתְקַלְקְלוּ וְלִבָּם שָׂרֵשׁ פּוֹרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה וְעֵלְתָה בָּהֶם חֲלוּדַת טִיט וְרִפְשׁ לְכַפֵּר בְּחֻכְמַת הָאֱמֶת ... וְאִין סִפֵּק כִּי לֹא יִהְיֶה לָּהֶם חֵלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא כַּזְכֵּר בְּזֵהר. וְעוֹד כְּתַב שָׁם, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּעֵסֶק הַחֻכְמָה הַזֹּאת, וּמְנִיעַתְנוּ מִלְּהֻתְעֵסֶק בָּהּ הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעֹכּוֹב בְּנֵין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֲרָתְנוּ הַמְכֻנָּה וְנִקְרָא "הַדֵּר הַכַּרְמֶל", כְּמוֹ שְׁאָמַר הַכְּתוּב (שִׁיר הַשִּׁירִים ז' ט'): "רֹאשֶׁךָ עָלֶיךָ כַּכַּרְמֶל" ... כִּי אִין לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרַת רוּחַ בְּעוֹלָמוֹ, אֵלָּא כְּאֲשֶׁר עוֹסְקִים בְּחֻכְמָה זו.

רוֹאִים שְׁפָדֵי לְזָכוֹת לִירְאָת שְׁמִים טְהוֹרָה, שְׂיַדַע שְׁפָלוֹת עֲצָמוֹ מְכַרְחִים לְלַמּוֹד זֹהר הַקְדוּשׁ, וּבְכָךְ נִצְלִים מְקַלְקְלִים וּכְפִירוֹת, וְזוֹכִים לְהַפִּיר גְּדֻלוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׁמוֹ, וְכַאֲשֶׁר כָּל יִשְׂרָאֵל יַעֲסִקוּ בְּלִימוּד הַזֹּהר הַקְדוּשׁ מִיַּד נְגָאֲלִים וְנִצְלִים מִחֻבְלֵי מְשִׁיחַ. וְכָל עֵקֶר בֵּיאַת הָאָדָם לְעוֹלָם הַזֶּה הוּא כְּדֵי שְׂיַלְמַד אֶת הַלִּימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה.

וּבְאֱמַת כְּבָר הַרְעִיא מְהִימָנָא [הוּא מְשֶׁה רַבֵּנוּ ע"ה] מְצַוָּה אוֹתְנוּ לְלַמּוֹד זֹהר הַקְדוּשׁ דְּוּקָא, כִּי תוֹרַת הַרְשָׁב"י מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיךְ לְלַמּוֹד לְלֹא

נשמת משה רבנו ע"ה שהשתתף עמו בתפלתו לבטל הגזרה (קונטרס אלישיך אסתר ט', כב, ובשמ הרלב"ג).

הַפֶּסֶק וְלֹא לְתֵת מְנוּחָה לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׁיִגְאֲלֵנוּ (זוהר פְּנִיחָס ריט.)

יְהוּדִים יְקָרִים! הַזְמַן הוֹלֵךְ וְאוֹזֵל... שֵׁשֶׁת אֲלָפִים שָׁנוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם הוֹלְכִים וּמְסַתִּימִים עוֹבְרִים, חוֹלְפִים בִּיעָף

הַמְצַב בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (וּבְעוֹלָם כּוֹלֵל) מְעוֹרָר דְּאָגָה, וְהַלֵּב נִקְרַע וְכָל עֵינֵי תוֹזֵל וְתִדְמָע מִגְדֵּל הַצָּרוֹת הַפְּרָטִיּוֹת וְהַכְּלָלִיּוֹת רַח"ל.

יְדוּעַ מֵאֲמַר חַז"ל מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ אֵין לָהּ יוֹם שֶׁקָּלְלָתוֹ מְרַבָּה מִחֲבָרוֹ, וְכָל הַיְשׁוּב עוֹמֵד בְּסַפְּנָה גוֹרָאָה רַח"ל "כְּכַבְּשָׁה אַחַת שְׁעוֹמֶדֶת בֵּין שְׁבָעִים זְאֵבִים" (שְׁבָעִים אַמּוֹת). וְכִמְדָּמָה שֶׁכָּבַר הַגֵּעֲנוֹ לְמֵאֲמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ ע"ה "לָמָּה רָגַשׁוּ גוֹיִם" וְגו'. וְהָאֲמוֹת מְצַחֲצָחוֹת הַחֲרָבוֹת, וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשְׁעוֹן אֲלָא עַל אֲבִינוֹ שְׁבַשְׁמִים, וְלִקְוֹת לְסַכְתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נְשִׁק (תְּהִלִּים פָּרָק קמ), דְּבָר אַחַר בְּיוֹם נְשִׁק 7. זֶה נְשִׁקוֹ שֶׁל גּוֹג (יְרוּשָׁלַּיִם יְבָמוֹת עח).

וּמִמֶּשׁ בְּיָמִים אֵלוֹ הוֹצִיאוּ כְּרוֹזִים לְהַתְּכַוֵּן וְלִסְדֵּר הַמְּקַלְטִים וְלֹא יוֹדְעִים מִתִּי יְכַנֵּס בְּרֵאשׁ שֶׁל אֶחָד הַמְּשַׁגְּעִים שֶׁמְסַבִּיבֵנוּ לְהַתְּחִיל מְלַחְמָה רַח"ל, הַצָּבָא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִתְּכּוֹנְנִים ח"ו שֶׁלֹּא תָּבֹא מְלַחְמָה כִּי הָאוֹיֵב הַתְּחַמֵּשׁ בְּטִילִים אִינְיָמִים שְׁמִי יוֹדַע מִי יוֹכֵל לְהִנְצִל, וְכֹלָם שׁוֹבְרִים אֶת הָרֵאשׁ מֵה לַעֲשׂוֹת, וְאִם כְּדָאֵי לְהַקְדִּים וְלִפְתּוֹחַ מְלַחְמָה מִצֵּד יִשְׂרָאֵל, וְכִמוֹ הָאֵילָה שְׁצוּעַקַת לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ כְּשֶׁצְרִיכָה לְלָדֵת, כֹּף עִם יִשְׂרָאֵל נִמְצָאִים בְּמַצֵּב שֶׁעַל פִּי דָרָךְ הַטָּבַע אֵין יוֹדְעִים מֵה לַעֲשׂוֹת?

חִיבִים אָנוּ לַעֲצֹר וְלְהַתְּבַוֵּן: נַחֲפָשָׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקוֹרָה, עַל מֵה וְלָמָּה כָּל יוֹם שְׁעוֹבֵר גְּרוּעַ מִחֲבָרוֹ? מִדּוּעַ הַתּוֹרָה הַנְּלַמֶּדֶת, כְּבִיכּוֹל אֵינָה מְגִינָה וּמְצִילָה מִכָּל הַפְּגָעִים הָרָעִים. אֵיךְ זֶה שֶׁהַשְּׂכִינָה בּוֹכָה וְצוּעַקַת וְהַגְּאוּלָּה לֹא מְגִיעָה? וּבְיָמִים

7. יִשְׂרָאֵל מִתְּאַחֲדִים בְּזוּהַר הַקָּדוֹשׁ < בְּגִימְטְרִיא (9761) כִּמְנִין > בְּסוֹכוֹת תִּשְׁבּוּ שְׁבַעַה יָמִים. ["וְעַנְן יִי עֲלֵיהֶם יוֹמָם", שֶׁהַשְּׂכִינָה הַקָּדוּשָׁה חוֹפֶפֶת עַל יִשְׂרָאֵל, וְזוֹכִים ל"סְכוּתָה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נְשִׁק", [עֵיִן יְרוּשָׁלַּיִם יְבָמוֹת ע"ח, וְכִמוֹ שֶׁתִּמְיֵד הִיָּה דוֹרֵשׁ בְּפִתּוּחַ לִירְחִי כֹלָה מֵרֵן בְּעַל "אֲבִי עֲזַרִי" אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, עַל סַכְנַת הָאֲטוּם], וּבְזוֹכוֹת הַתְּאַחֲדוֹת עִם יִשְׂרָאֵל בְּלִימוּד הַזוּהַר הַקָּדוֹשׁ, נִינְצַל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, וְעוֹד, כִּמוֹ שֶׁהַתּוֹרָה צוּתָה עֲלֵינוּ בְּסוֹכוֹת תִּשְׁבּוּ שְׁבַעַת יָמִים, כִּךְ חִיבִים לְלַמּוֹד אֶת הַזוּהַר הַקָּדוֹשׁ כֹּל הַשְּׁבוּעַ בְּלִי הַפֶּסֶק].

קָשִׁים אֵלוֹ הָעוֹבְרִים עַל כָּל־יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם יַצִּילֵנוּ וְאִין אִישׁ יוֹדַע מֵהַ יָּלֵד יוֹם, וְרַבִּים שׂוֹאֲלִים וּמִבְקָשִׁים עֲצָה וְתוֹשֵׁייה בְּמָה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם וּלְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת הִיא.

אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִי"ע (תיקוני ז'הר, תיקון מג'): **"וְעוֹד מִי שֶׁגוֹרֵם שְׁתַּסְתַּלֵּק הַקְּבָלָה וְהַחֲכָמָה (זוהר, פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה). - מִתּוֹרָה שֶׁבַעֵל פֶּה וּמִתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב, וְגוֹרֵם שֶׁלֹּא יִשְׁתַּדְּלוּ בָּהּ, וְאוֹמֵר שֶׁאֵין אֵלָּא פֶּשֶׁט בַּתּוֹרָה וּבִגְמָרָא (לומדים רק פֶּשֶׁט הַתּוֹרָה וְהַגְּמָרָא כֹּל הַיּוֹם, וְהַמְבִּין גְּבִינ...), בְּיָדָאִי הוּא יִסְלַק אֶת הַמַּיִם מֵהָהוּא נָהָר וּמֵהָהוּא גֵּן, אוֹי וְאוֹבֵי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא בְּעוֹלָם, וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְשֶׁבַעֵל פֶּה, וְנִחְשָׁב לוֹ, כְּאִילוֹ הַחֲזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתֵהוּ וְבָהוּ, וְגוֹרֵם עֲנִיּוֹת בְּעוֹלָם וְאֶרֶץ הַגְּלוּת!!" - וְכֹן כּוֹתֵב הַרְשָׁב"י הַקְּדוֹשׁ (תיקוני ז'הר, תיקון ל'): "אוֹי לְאֵלָּה שֶׁעוֹבְדִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּיוֹבֵשׁ, וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בְּלִימוּד חֲכָמַת הַקְּבָלָה, אֲבוֹי לָהֶם שֶׁגוֹרְמִים עֲנִיּוֹת, וְחָרַב וּבָזָה (מְלַחְמוֹת) וְהָרַג וְאַבְדוֹן בְּעוֹלָם, וּמִסְלָקִים אֶת רוּחַ הַמְּשִׁיחַ".**

אָנוּ מִתְּפַלְלִים בְּכָל יוֹם וּפָרַס עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמָהּ, וְזֶהוּ זְכוּת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּגֵּן וּמְסַכֵּךְ עָלֵינוּ⁸, וְהַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה פּוֹרֶשֶׁת כְּנֶפֶיָהּ וְשׂוֹמְרַת עָלֵינוּ. וְזוֹהֵי הָעֲצָה אַחַת הַיְעוּצָה "לִימוּד תּוֹרָה לְשִׁמְהָ"⁹, בְּלִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּשִׂמְחָה וּבְאַחֲדוּת, אֲשֶׁר בְּכַחוֹ לְעַצֵּר כָּל פְּרַעַנּוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ כָּל הַבְּרָכוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת, וְכִידוּעַ תַּקָּנַת הַרְמָח"ל זִי"ע לְלִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרַצִּיפוֹת - שֶׁמִּצִּיל מִן הַפְּרַעַנּוֹת - וּמִבִּיא הַגְּאוּלָּה (עֵיין סֵפֶר אוֹר הַזוֹהַר פ"ה, וְכֹן הוֹבָא בְּסֵפֶר "תּוֹרָתוֹ מִגֵּן לָנוּ").

8. לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ צִילָא דְמַהִימְנוּתָא כְּסָכָה: כְּתוּב בְּתַהֲלִים (פֶּרֶק ק"מ ח') "ה' אָד-נִי עֲזֵ יִשׁוּעָתִי סִכַּתָּה לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נִשְׁק". וּבִירוּשְׁלַמִי (בְּמִוֹת דִּף עח) אָמְרוּ: דְּבַר אַחַר "בְּיוֹם נִשְׁק" זֶה נִשְׁקוֹ שֶׁל גּוֹג. וְכַתְּבוּ הַמְּקַבְלִים דֶּה־סֶכֶךְ שֶׁל הַסָּכָה בְּבַחֲיַנַת בִּינָה, הַנִּקְרָאת אִם הַחוֹפֶפֶת עַל הַבָּנִים בְּצִלָּא דְמַהִימְנוּתָא, וְכִמוֹ כֹּן הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ שֶׁלִּימוּדוֹ בְּבַחֲיַנַת בִּינָה, נִחְשָׁב לְסֶכֶךְ וְצִילָא דְמַהִימְנוּתָא, וּמִסְכָּךְ וּמִגֵּן בְּיוֹם נִשְׁק שֶׁמִּצִּיל מִמְלַחְמוֹת גּוֹג וּמִגּוֹג. (בְּדִי עֲרֻבוֹת).

9. תּוֹרַת הַסוּד הוּא תּוֹרָה לְשִׁמְהָ, (אוֹר יַחַק פ"א). וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הַמְּגִיד לְמֶרֶן הַבַּיִת יוֹסֵף: אִם תִּקְבַּע עֵתִים בְּחֲכָמַת הַקְּבָלָה, אֶפְתַּח לְבָבָהּ דְּתַדְבִּיק רְצוֹן סְתִימִין דְּלֹא יָדַע יְתַהוֹן בֶּר נֶשׁ. (מְגִיד מִיִּשְׁרָיִם פְּרִשְׁתָּא) - וְוִי לְעֵלְמָא דְאַגּוֹן אֲטִימִין לְבָא וְסְתִימִין עֵינֵינוּ דְּלֹא מְסַתְּפְלִין בְּרִזִּי דְאוֹרֵייתָא. (ז'הר חֲלָק א' דִּף כ"ח) - אִינוֹן דְּעֵבְדִין לְאוֹרֵייתָא בְּשִׁפְהָ, וְלֹא בְּעָאוּ לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּחֲכָמָה דְּקַבְלָה, דְּגִרְמִין דְּאַסְתַּלַּק נְבִיעוֹ דְּחֲכָמָה דְּאִיהִי י' מִינָהּ, וְאַשְׁתַּאֲרַת ב' יְבִישָׁה, וְי לֹן דְּגִרְמִין עֲנִיּוֹתָא וְחֲרַבָּא וּבִיזָה וְהָרַג וְאַבְדוֹן בְּעֵלְמָא. (תיקון ז' ת"ל).

מורי ורבותי!!!

כָּלֵנוּ יַחַד צְרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וּלְקַיֵּם אֶת דְּבַרֵי קִדְשׁוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחַאי זִיע"א, בְּנֵי שָׁנֹ מִדּוֹתַי (גִּיטִין ס"ז) וּפְרִשׁ רִש"י לְמַדּוֹ תוֹרַתִי, וּכְבָר הַבְּטִיחַ הָרַעֲיָא מְהֵימָנָא וְאַלְיָהּוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב שְׁבֻזְכוֹת הַלְמוּד וְהַקְרִיאָה בְּסֵפֶר הַזֹּהַר"ק גִּצָא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, (אף ללא הַבְּנָה כָּלֵל כִּידוּעַ מִדְּבַרֵי רַבּוֹתֵינוּ). וּכְדָאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק. וְרוֹאִים מְזָה בְּעֵלִיל שְׁרַק בְּזְכוֹת הַקְרִיאָה וְהַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר"ק מְבֹטָח לָנוּ שְׁנֻזְכָּה וְנִגְאָל בְּרַחֲמִים בְּלֹא צָרוֹת וְיִסּוּרִים רַח"ל. - בְּעֵינֵינוּ רוֹאִים בְּחוּשׁ אֵיךְ שְׁמַתְקִימַת נְבוֹאֵת הַנְּבִיא עֲמוּס (פָּרַק ח' יא-יב): "הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם ה' אֱלֹקִים וְהִשְׁלַחְתִּי רָעַב בְּאֶרֶץ לֹא רָעַב לֶלְחֶם וְלֹא צִמָא לְמַיִם כִּי אִם לְשִׁמְעַ אֶת דְּבַרֵי ה'. - וּמִכָּל קְצוֹת הָאֶרֶץ דּוֹרְשִׁים וּמִבְּקָשִׁים אֶת דְּבַר ה', לְהִתְחַבֵּר אֶל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי הַרְשֵׁב"י זִיע"ע וְלַהֲשִׁיחַתָּךְ עִם כָּלֵל יִשְׂרָאֵל בְּלִימוּד הַקְדוּשׁ הַזֶּה. אֲשֶׁר הָיָה יְדוּעַ שְׁכָל הַמְּסִימִים אֶת סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ בְּאַחֲדוֹת בְּבַחֲיִנַת "כְּנִישְׁתָא חֲדָא" (זוֹהַר הַקְדוּשׁ) הֵם זֹכִים לְהִיּוֹת "אֶלֶף הַמְּגוֹן תְּלוּי עָלָיו כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" (שִׁיר הַשִּׁירִים ד, ד), - עָלֵיהֶם תְּלוּי וְעוֹמֵד הַצֶּלֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, "כָּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים" וְהֵם שׁוֹלְטִים עַל הַגְּבוּרוֹת וּמִמֵּתְקִים אוֹתָם, וּמִיַּד בָּאָה הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים. וּכְבָר תְּקַנּוּ גְּאוּנֵי וְצַדִּיקֵי יְרוּשָׁלַיִם זִיע"ע (בְּשַׁנַּת תַּרפ"א), לְאַרְגּוֹן אֶלֶף סִיוִמֵי זוֹהַר כְּדֵי לְזַכּוֹת לְגְּאוּלָּה בְּבַחֲיִנַת "הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֵמָה".

וּבְרוּךְ הַשֵּׁם זְכִינוּ שְׁבִדּוּרְנוּ הַתְּאַחֲדוּ כָּל כּוֹף הַרְבֵּה אֲנָשִׁים וּבְיַחַד סִימוּ זוֹהַר הַקְדוּשׁ אֶלֶף אֶלֶף פְּעָמִים, וְיֵשׁ לָנוּ כְּבָר קְרוֹב לְאֶלֶף בִּתְּי מִדְּרָשִׁים שְׁמַסִּימִים כָּל שְׁבוּעַ אֶת הַזֹּהַר"ק הַמְּחוּלָק ל-70 חֲלָקִים סָךְ הַכָּל יוֹתֵר מִחֲצֵי מִלְיוֹן סִיוִמִים בְּשָׁנָה. וְרוֹאִים בְּזֶה הַתְּגַשְׁמוֹת הַבְּטָחָתוֹ שֶׁל הַרְשֵׁב"י ע"ה, שֶׁהֵכִין רְפוּאָה לְמָכָה, וְהֵכִין לָנוּ אֶת הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ כְּדֵי שְׁנוּכַל לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה וּלְזַכּוֹת לִירְאָת שְׁמַיִם בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן, וּלְזַכּוֹת לְלִמּוּד תּוֹרָה לְשִׁמְיָה, וְעַל יְדֵי לִימוּד הַזוֹהַר נְזַכָּה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָה בְּשִׁמְחָה וּבְאַהֲבָה, וּבּוֹ נִנְצַל וּבּוֹ נִגְאָל, (כְּמוֹ שְׁכַתְּבוּ כָּל הַצַּדִּיקִים תְּלִמִּידֵי הַבַּעַל שֶׁם טוֹב וְעוֹד).

וּכְתַב הַשֵּׁל"ה הַקְדוּשׁ: "הִנֵּה מְבָאָר מִכָּאן שְׁחַבּוּר הַזֹּהַר הִיָּה עֲתִיד לְהִיּוֹת גְּנוּז וְכו' עַד שְׁיִבּוֹא הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּסוֹף הַיָּמִים, שְׂאֵז יִתְגַּלֶּה לְתַחַתְּוִנִים. וּבְזְכוֹת הָעוֹסְקִים יְבוֹא מְשִׁיחַ, כִּי אֵז תִּמְלֵא הָאֶרֶץ דְּעָה בְּסַבְתּוֹ אֲשֶׁר זֶה תְּהִיָּה סִבָּה קְרוּבָה לְבִיאָתוֹ, וְזֶה שְׂאֵמֵר וּבְגִינָה "וְשִׁבְתֶּם אִישׁ אֶל אַחֲזָתוֹ" וְכו', כְּדֵי שְׁבֻזְכוֹת

זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברור. הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית). -

ונזכיר מעט מהמעלות הנשגבות של לומדי הזוהר הקדוש כמו שנזכרו בדברי רבותינו הקדושים: כתוב בתיקוני זוהר חדש (ע"ב ע"ד, זהר נשא). אלו שלומדים זהר... ינצלו מהמבול וממלחמת גוג ומגוג כמו בתבת נח, וכן צנה הרמח"ל זי"ע ללמוד ברציפות את הזוהר הקדוש כדי לזכות להינצל ולהכניס לתבת נח שהוא הזוהר הקדוש.

(ובתק"ז, בפרוש כגן העדן) כתוב, נצולים מכל פגעים רעים. זוכים להשבתת הקטרוגים, מבטלים את הקלפות ומביאים את המשיח (הגר"א-אבן שלמה, חסד לאברהם, דגמ"א שמיני) מטהר ומקדש הנפש. (פלא יועץ). מקרבים את הגאולה ועושים נחת רוח גדול ליוצרים (מק"מ לתיקו"ז). הלומדים זזה"ק בחול: שעה אחת מקבלים שכר כמו שנה שלימה. בשמחה: כמו אלף שנה, בצער: כמו מאה אלף שנה. בשבת: כמו אלף שנה תורה. בשמחה: כמו מליון שנה. בצער: כמו מאה מליון שנה תורה. (הרי"ח הטוב, אוהרות צדיקים, אבדר"ג).

ל) לימוד זזה"ק בשבת מקבל שכר כמו 100 מליון שנה תורת הפשט

רבותי שמעתם? לימוד זזה"ק בשבת אתה מקבל שכר כמו שלמדת 100 מליון שנה תורת הפשט, זאת אומרת כמו לימוד ש"ס בבלי וירושלמי מליון פעמים, איזה מתנה יפה נתנו לנו משה רבינו הרשב"י ואלהו הנביא זיע"א!!!

רק הם בלבד זוכים שתפלותיהם נשמעות ומתקבלות (ר"י אבן חצירא, "פגדי השרד"). רק הם נקראים עובדי ה' לשם שמים, שלא על מנת לקבל פרס. וזוכים לקבל פני שכנה, ומרואי פני המלך (רבי אברהם אזולאי, פרקי אבות). אם אתה רוצה להשתדף עם עובדי ה' אז תחפש מי שלומד זוהר כשיבוא המשיח לאמר עליהם: "בזכותך הגעתי!, לך יש חלק בגאולת העם!". מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדושים את הזוהר הקדוש... ובודאי זוכים לגאולה בקרוב בלי חבלי משיח. (הצדיק

מקאמארנא זי"ע).

יהודים קדושים! אחים אהובים! ממש תענוג לראות ומפעים הלבבות, האיך נתחברו כל היהודים זקנים עם נערים בכל בתי הכנסיות ובתי המדרשות, ללמד כל שבת קודש [שפידוע מעלת הלמוד בשבת קודש עולה כפול אלה, ולמוד זוהר הקדוש שעה בימות החול עולה לשנה, ושעה בשבת קודש אלה שנה, וכאשר הלמוד הוא מתוך שמחה עולה לערף מליון שנה, ובצער מאה מליון שנה - ראה ספר ערכה של שעה]

ובלמוד במגן מקבלים שכר כפול אלה, כי כל בי עשרה שכינתא שריא, וכל מה דיהבי משמיא נותנים באלף (זוה"ק פרשת ויצא דף קס"א עמוד א'), ובזכוי הרבים עוד כפול אלה כדאיתא במדרש רבא (שיר השירים פרשה ח' פסקא ט"ז). וממי את למד, משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי שבטו של נפתלי על ידי שהיו למדין תורה שלא במקומו נטלו שכר אלה הדא הוא דכתיב ומנפתלי שרים אלה, אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו למדין תורה במקומו נטלו שכר מאתים שנאמר: ראשיהם מאתים וכל אחיהם על פיהם. ובמדרש זוטא (קהלת פרשה ה'): רבי יעקב אמר בשם רבי יוחנן למד ולא למד אין לה הבל גדול מזה. מכאן אמרו אין הרב נוטל שכר תלמידיו עד שילמדנו לאחרים. שנאמר "האלף לה שלמה" וגו' (שיר השירים ח' י"ב). העולה מכאן שהמזכה את הרבים שילמדו בצבור זהר הקדוש בשבת קודש שעה עולה לו כמו למוד תורת הנגלה 100,000,000,000 שנה - מאה טריליון שנות תורה. [וכך אחד יכול לזכות לזה בקלות אם בעל נפש אטה], ובזהר רעיא מהמנא פרשת משפטים (ק"כ), כתב שישראל שהם נקראים "אילת" הם נרדפים מפני הרשעים, ואז יתעורר נפתלי שהוא "אילה שלוחה הנותן אמרי שפר", והוא יעורר את המשיח בן דוד שהוא מצד ימין עין שם. ויש לרמז שנפתלי הם אלו שמוסרים נפשם ומציעים עצמם לזכוי הרבים, והם זוכים לקרב את הגאולה ולהביא את המשיח, ודוקא האוחזים במדת נפתלי שהם מזכי הרבים בלימוד התורה ואינם נחים במקומם, הם אלו שמעוררים את הגאולה ובזכותם המשיח בא.

לא) מי רוצה לזכות למאה טריליון שנות תורה, ולהביא את המשיח

ענה צריך להחליט האם אתה שיהי לך שרוצה לזכות למאה טריליון שנות

בזכותך הגעת!!

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים. בעת הזו יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, ולפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה, ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בפנותו אצבעו על יהודי מסוים: "בזכותך היגעת, לך יש חלק בגאולת העם". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך היגעת"

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעת".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

וכולנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו "וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלינו, ב"עוז" והדר אלוקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורינו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח ליבינו, ותגל נפשינו, בישועת מלכינו, אכי"ר.

לתרומות ולהנצחות:

מפעל הזוהר העולמי 0527-651911 / בפקס 02-995-1300

